

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [fr](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

franceză

Swipe to change

Medierea în țările UE

Luxemburg

De ce să nu încercați să vă soluționați litigiul prin mediere în loc să intentați o acțiune în instanță? Aceasta este o cale alternativă de soluționare a litigiilor (CASL), prin care un mediator ajută părțile implicate într-un litigiu să ajungă la o înțelegere. În Marele Ducat al Luxemburgului, administrația și practicienii din domeniul judiciar cunosc avantajele medierii.

Pentru această versiune lingvistică nu există o traducere oficială.

Puteți accesa aici versiunea realizată cu ajutorul instrumentului de traducere automată. Vă reamintim că traducerea automată servește numai la înțelegerea contextului. Proprietarul acestei pagini nu își asumă nicio răspundere cu privire la calitatea traducerii.

-----română-----bulgarăspaniolăcehădanezăgermanăestonăgreacăenglezăcroatăitalianăletonălituanianămaghiară maltezăolandezăpolonăportughezăslovacăslovenăfinlandezăsuedeză

Pe cine puteți contacta?

Nu există un organism central responsabil cu reglementarea activității de mediator.

Pe lângă medierea în sectoare specifice (bănci, asigurări etc.) și în afară de **Ombudsmanul** responsabil de medierea în materie administrativă, precum și de **Ombudskomiteet fir t'Rechter van de Kanner** (Comitetul pentru apărarea drepturilor copilului), asociațiile juridice de mai jos își dedică activitatea medierii:

Asociația pentru mediere și mediatori autorizați din Luxemburg (ALMA asbl);

Centrul pentru mediere al Baroului din Luxemburg (CMBL asbl)

Centrul de mediere (asbl);

Centrul de mediere socio-familială (administrat de fundația Pro Familia).

În ce domenii este posibilă recurgerea la mediere și/sau în ce domenii este întâlnită cel mai frecvent?

Medierea este posibilă mai ales în:

cauzele administrative,

cauzele penale,

cauzele de dreptul familiei,

cauzele de drept comercial,

cauzele legate de tulburarea liniștii publice.

Caracteristicile principale ale **medierii civile și comerciale** sunt natura sa consensuală, confidențialitatea procesului, precum și independența, imparțialitatea și competența mediatorului. Medierea se poate referi la întregul litigiu sau la o parte a acestuia. Sunt vizate atât medierea convențională, cât și medierea judiciară, medierea familială ocupând un loc privilegiat.

În cadrul **medierii convenționale**, orice parte poate propune celeilalte sau celorlalte părți, independent de procedurile judiciare sau de arbitraj, să recurgă la procesul medierii în orice etapă a procedurii judiciare, atâta timp cât cauza n-a fost adusă în faza deliberării.

În cadrul **medierii în justiție**, denumite și „mediere judiciară”, instanța este deja sesizată cu privire la un litigiu în materie civilă, comercială sau care ține de dreptul familiei și poate trece în orice moment de la procedură la medierea judiciară, atâta timp cât cauza nu a fost adusă în faza deliberării, cu excepția cazului în care se află în fața Curții de casație și a procedurii privind măsurile provizorii. Instanța poate invita părțile la mediere din proprie inițiativă sau la cererea comună a părților, însă, în orice caz, cu acordul acestora. Atunci când instanța este sesizată cu un litigiu care ridică o problemă în materie de dreptul familiei, în cazuri prezentate în mod limitativ, aceasta poate propune părților o măsură de mediere și poate dispune desfășurarea unei întruniri în vederea unei informări gratuite pentru explicarea principiilor, procedurilor și efectelor medierii.

În **materie penală**, procurorul general („*procureur d'Etat*”), în anumite condiții, înaintea deciziei sale privind trimiterea în judecată, poate hotărî să recurgă la mediere în cazul în care:

o asemenea măsură ar putea asigura repararea daunelor cauzate victimei sau

poate pune capăt tulburărilor generate de infracțiune sau

poate contribui la reclasarea autorului infracțiunii.

Recurgerea la mediere nu împiedică o decizie ulterioară de declanșare a unei urmări în justiție, în special în cazul în care nu se respectă condițiile medierii.

Trebuie urmate proceduri specifice?

Recurgerea la mediere este pe deplin voluntară.

Medierea în materie administrativă și în materie penală, precum și mediările denumite „sectoriale” sunt reglementate de o legislație specifică.

Informare și formare**Mediatorul în materie penală**

Legea din 6 mai 1999 și Regulamentul Marelui Ducat din 31 mai 1999 au instituit sistemul medierii în materie penală. Procurorul general poate decide, înainte de a se pronunța cu privire la trimiterea în judecată, să recurgă la mediere în cazul în care consideră că o asemenea măsură ar putea să asigure repararea daunelor provocate victimei sau să pună capăt tulburărilor determinate de infracțiune sau, de asemenea, să contribuie la reclasarea autorului infracțiunii. Atunci când Procurorul general decide să recurgă la medierea în materie penală, acesta poate desemna orice persoană autorizată în acest sens spre a servi drept mediator.

În ceea ce privește autorizarea:

Persoana care dorește să fie autorizată ca mediator în materie penală prezintă o cerere în acest sens ministrului justiției care se pronunță cu privire la aceasta, după ce solicită avizul Procurorului general.

Mediatorul în materie civilă și comercială

Legea din 24 februarie 2012 a instituit un cadru legislativ național pentru medierea în materie civilă și comercială sub forma unui nou titlu în noul Cod de procedură civilă. Prin această lege, Luxemburg a transpus Directiva 2008/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2008 privind anumite aspecte ale medierii în materie civilă și comercială, preluând principiile enumerate în aceasta cu privire la litigiile transfrontaliere și în cazul litigiilor naționale. Legea este completată de Regulamentul Marelui Ducat din 25 iunie 2012 de stabilire a procedurii de autorizare pentru funcțiile de mediator judiciar și familial autorizat, a formării de specialitate necesare în domeniul medierii și a organizării reuniunii gratuite de informare.

Mediatorul este un terț a cărui misiune este de a audia părțile împreună iar, dacă este necesar, separat, pentru a ajunge la soluționarea litigiului dintre acestea. Acesta nu impune părților o soluție, însă le invită să se pună de acord cu privire la o soluție negociată și amiabilă.

Medierea judiciară și medierea familială se pot efectua de către un mediator autorizat sau neautorizat. Se înțelege prin mediator autorizat persoana fizică autorizată în acest scop de către ministrul justiției.

În cazul medierii convenționale și în caz de litigiu transfrontalier, părțile pot recurge la un mediator neautorizat.

În ceea ce privește autorizarea:

Ministrul justiției este autoritatea competentă pentru autorizarea mediatorilor. În materie civilă și comercială, mediatorii nu au nevoie de autorizare pentru medierea convențională.

Orice persoană fizică poate solicita autorizarea dacă îndeplinește condițiile prevăzute de Legea din 24 februarie 2012 de introducere a medierii în materie civilă și comercială în noul Cod de procedură civilă și de Regulamentul Marelui Ducat din 25 iunie 2012 de stabilire a procedurii de autorizare pentru funcțiile de mediator judiciar și familial autorizat, a formării de specialitate necesare în domeniul medierii și a organizării reuniunii gratuite de informare.

În temeiul Directivei 2008/52/CE menționate anterior și al articolului 1251-3 alineatul (1) al treilea paragraf din Legea din 24 februarie 2012 privind medierea, prestatorul de servicii de mediere care îndeplinește cerințe de autorizare echivalente sau în mare măsură comparabile într-un alt stat membru al Uniunii Europene este scutit de autorizarea din partea Marelui Ducat al Luxemburgului.

Autorizarea se acordă pe durată nedeterminată.

Articolul 1251-3. alineatul (2) din noul Cod de procedură civilă și Regulamentul Marelui Ducat din 25 iunie 2012 menționat anterior prezintă condițiile cumulative pe care trebuie să le îndeplinească persoanele fizice care doresc să fie autorizate:

persoana trebuie să prezinte garanții de onorabilitate, competență, formare, independență și imparțialitate;

persoana trebuie să prezinte un certificat de cazier judiciar luxemburghез sau un document similar eliberat de autoritățile competente din țara de reședință în care solicitantul a locuit în ultimii cinci ani;

persoana trebuie să se bucure de drepturile civile și de exercitarea drepturilor politice;

persoana trebuie să fi urmat o formare de specialitate în domeniul medierii, atestată:

fie printr-o diplomă de master în domeniul medierii eliberată de Universitatea din Luxemburg sau de către o universitate, o instituție de învățământ superior sau o altă instituție care oferă același nivel de formare, desemnată în conformitate cu actele cu putere de lege și actele administrative ale unui stat membru al Uniunii Europene;

fie printr-o experiență profesională de trei ani la care se adaugă o „formare de specialitate în domeniul medierii”, astfel cum a fost stabilită prin articolul 2 din Regulamentul Marelui Ducat din 25 iunie 2012 menționat anterior;

fie printr-o formare în domeniul medierii recunoscută într-un stat membru al Uniunii Europene.

Universitatea din Luxemburg oferă un [program specific de formare \(studii de masterat\) în domeniul medierii](#).

Care sunt costurile medierii?

Medierea este adesea o procedură gratuită. Se precizează în mod clar dacă aceasta face obiectul unei remunerații.

În cadrul **medierii convenționale**, onorariile mediatorilor sunt stabilite în mod liber. În acest caz, cheltuielile și onorariile sunt suportate în mod egal de către părți, cu excepția cazului în care acestea decid altfel.

În cadrul **medierii judiciare și al medierii familiale**, onorariile sunt stabilite printr-un regulament al Marelui Ducat.

Este posibilă obținerea executării unui acord care rezultă din procesul de mediere?

Este important de remarcat că acordurile rezultate în urma **medierii civile și comerciale** au aceeași forță probantă ca o hotărâre judecătorească. Aceste acorduri de mediere, indiferent dacă sunt încheiate într-un alt stat al Uniunii Europene sau la nivel național, au caracter executoriu în cadrul Uniunii Europene ca efect al Directivei 2008/52/CE menționate anterior. Omologarea acordului total sau parțial de către instanța competentă îi conferă acestuia forță executorie.

Legea din 24 februarie 2012 transpune directiva în legislația națională. Aceasta plasează medierea pe poziție de egalitate cu procedurile judiciare existente.

Linkuri relevante

[Ministerul Justiției](#)

[Asociația pentru mediere și mediatorii autorizați din Luxemburg](#) (ALMA asbl);

[Centrul pentru mediere al Baroului din Luxemburg](#) (CMBL asbl)

[Centrul de mediere](#);

[Centrul de mediere socio-familială](#)

Ultima actualizare: 20/12/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.